

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžo/247/2015
Identifikačné číslo spisu: 7014200362
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7014200362.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Občianske združenie ZA ŠTADIÓNOM, so sídlom Za štadiónom 12, Košice, IČO: 42 101 476, právne zastúpený: PUCHALLA, SLÁVIK & partners, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Kmeťova 24, Košice, proti žalovanému: Okresný úrad Košice, Odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom Komenského 52, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-KE-OVBP-2014/00092 zo dňa 10. februára 2014, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/43/2014-53 zo dňa 24. septembra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/43/2014-53 zo dňa 24. septembra 2015 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č.k. 6S/43/2014-53 zo dňa 24. septembra 2015 podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. zrušil rozhodnutie žalovaného č. OU-KE-OVBP-2014/00092 zo dňa 10.02.2014, ktorým potvrdil rozhodnutie Mesta Košice, pracovisko Košice - Staré mesto č. A/2013/06855-34/I/SEL zo dňa 09.12.2013. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 250k ods. 1 O.s.p., tak že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 608,81 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Rozhodnutím č. A/2013/06855-34/I/SEL zo dňa 09.12.2013 Mesto Košice, pracovisko Košice - Staré mesto ako stavebný úrad príslušný podľa § 117 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej len „stavebný zákon“) podľa § 14 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok“) žalobcovi nepriznal postavenie účastníka stavebného konania vo veci povolenia stavby - Výstavba ubytovania pre športovcov apartmánového typu, Košice - na pozemkoch parc.č. 5598/33 až 5598/45 a 5598/1 v k.ú. M. (evidovaných v registri „C“) pre stavebníka Lokomotíva, a.s., Čermel'ská cesta 1, Košice.

3. Žalobca vo svojej žalobe namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy SR ako aj práva na

objektívne a nestranné rozhodovanie. Nezákonnosť napadnutého rozhodnutia mala spočívať predovšetkým v nesprávnom právnom posúdení veci, keď žalovaný a prvostupňový orgán na správne zistený skutkový stav aplikovali nesprávny právny predpis. Konkrétne správne orgány aplikovali výlučne ustanovenie stavebného zákona, pričom vôbec neprihliadli na Aarhuský dohovor. Žalobca zdôraznil, že podľa čl. 2 bodu 4 a 5 tohto dohovoru spĺňa podmienky postavenia verejnosti, ale aj zainteresovanej verejnosti, ktorá by mohla byť ovplyvnená rozhodovacím procesom týkajúcim sa životného prostredia. Žalobcovi vyplýva postavenie účastníka stavebného konania z čl. 6 ods. 4 a čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru. Napadnutým rozhodnutím žalovaný ako aj prvostupňový orgán znemožnili žalobcovi účasť v stavebnom konaní, čím môže dôjsť k zmareniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o základných ľudských právach a slobodách. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-240/09 a C-103/88, z ktorých vyplýva, že prvostupňový orgán a žalovaný boli povinní aplikovať vnútroštátne predpisy len do takej miery, aby neodporovali ustanoveniam európskeho práva a predovšetkým boli výkladom procesného práva týkajúceho sa postavenia účastníkov konania povinní zabezpečiť aplikáciu európskeho práva.

4. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že žalovaný ale aj prvostupňový orgán sa pri rozhodovaní o nepriznaní účastníctva žalobcu v stavebnom konaní zaoberali aj aplikáciou Aarhuského dohovoru, keď žalobcovi objasnil postup akým sa verejnosť zúčastňuje na verejných prerokovaniach v súlade s Aarhuským dohovorom cez proces posudzovania vplyvov na životné prostredie. Stavba - Výstavba ubytovania pre športovcov apartmánového typu, Košice - nepodliehala povinnému posudzovaniu vplyvov na životné prostredie podľa zákona č. 24/2006 Z.z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon EIA“) a preto žalobcovi nemohlo byť podľa § 59 ods. 1 písm. c/ stavebného zákona s poukazom na ustanovenie § 24 a § 27 zákona EIA priznané právo účastníka konania.

5. Krajský súd v odôvodnení rozsudku poukazujúc na definíciu účastníka stavebného konania v zmysle § 59 ods. 1 písm. c/ stavebného zákona a ustanovenia § 24 - § 27 zákona EIA, ktorým boli do právneho poriadku Slovenskej republiky prevzaté právne akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie na vykonávanie Aarhuského dohovoru konštatoval, že žalobca spĺňa kritéria verejnosti v zmysle Aarhuského dohovoru a z tohto dôvodu, je nevyhnutné, aby orgán verejnej správy venoval vybaveniu žiadosti žalobcu potrebnú pozornosť. Krajský súd svoj záver oprel aj o rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-240/09 zo dňa 08.03.2011, v ktorom vyslovil záver, že čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru síce nemá priamy účinok v práve Európskej únie, avšak prináleží vnútroštátnemu súdu, aby poskytol taký výklad procesného práva týkajúceho sa podmienok, ktoré je potrebné splniť na podanie správneho opravného prostriedku alebo žaloby, ktorý bude v čo najväčšej miere v súlade s čl. 9 ods. 3 tohto dohovoru, ako aj s cieľom účinnej súdnej ochrany práv poskytovaných právom Európskej únie, aby mohla organizácia na ochranu životného prostredia napadnúť na súde rozhodnutie prijaté v rámci správneho konania, ktoré by mohlo byť v rozpore s právom únie v oblasti životného prostredia. Krajský súd preto dospel k záveru, že žalobcu je potrebné považovať za verejnosť v zmysle Aarhuského dohovoru.

6. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včas odvolanie, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietne a žalobcovi náhradu trov konania neprizná. V dôvodoch odvolania uviedol, že vo veci rozhodovania o účastníctve žalobcu v stavebnom konaní postupovali tak žalovaný ako aj prvostupňový orgán v súlade s ustanoveniami stavebného zákona, pričom prihliadali aj na Aarhuský dohovor. Zdôraznil, že ustanovenie čl. 6 ods. 1 písm. a/ tohto dohovoru sa uplatní vo vzťahu činnostiam uvedeným v Prílohe I, v ktorej sú jasne definované činnosti s možným vplyvom na životné prostredie. V bode 20 dohovoru je uvedené, že pri akejkoľvek činnosti neuvedenej v bodoch 1-19 je podľa vnútroštátneho práva zabezpečená účasť verejnosti v rámci procesu posudzovania vplyvov na životné prostredie. Výstavba ubytovania pre športovcov apartmánového typu, Košice nie je stavbou, ktorú by bolo možné zaradiť do zoznamu činností uvedených v čl. 6 ods. 1 písm. a/ a jeho Prílohy I v bodoch 1-19 a preto ju vyhodnocoval s prihliadnutím na zákon EIA. Keďže predmetná stavba nepodliehala povinnému posudzovaniu v zmysle zákona EIA, žalobcovi nemohlo byť priznané postavenie účastníka v stavebnom konaní. Záverom uviedol, že v stavebnom konaní sa

povoľovala stavba definovaná ako stavba nebytovej budovy podľa ustanovenia § 43c ods. 1 písm. a/ stavebného zákona, pričom túto stavbu nepovoľoval špeciálny stavebný úrad podľa § 120 stavebného zákona v rámci integrovaného povoľovania podľa zákona č. 39/2013 Z.z. a ani orgán ochrany prírody a jej činnosť nie je uvedená v Prílohe I k čl. 6 dohovoru.

7. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu zrekapituloval žalobné dôvody s tým, že svoju argumentáciu doplnil o výklad čl. 3 Aarhuského dohovoru v zmysle implementačného sprievodcu k dohovoru, v zmysle ktorého sa za predpisy z oblasti životného prostredia považujú aj také, ktoré nejakým spôsobom súvisia s ochranou životného prostredia, keď ako príklady sú uvedené aj urbánne plánovanie, environmentálne dane, kontrola používania odpadov, chemických látok, využívanie prírodných zdrojov a znečisťovania vodnou dopravou. Žalobca sa stotožnil so záverom krajského súdu o potrebe vyvodzovať účasť v stavebnom konaní z čl. 9 ods. 3 a čl. 6 ods. 4 dohovoru a preto žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného je potrebné vyhovieť.

9. Podľa § 491 ods. 1 zákona NR SR č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S.s.p.“), ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti O.s.p. pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

10. Podľa § 492 ods. 2 S.s.p. odvolacie konania podľa piatej časti O.s.p. začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

11. Podľa § 244 ods. 1 O.s.p., v správnom súdnom konaní súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

12. Podľa § 247 ods. 1 O.s.p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

13. Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy O.s.p. je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

14. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie rozsudku krajského súdu, ktorým podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. zrušil rozhodnutie žalovaného č. OU-KE-OVBP-2014/00092 zo dňa 10.02.2014, ktorým potvrdil rozhodnutie Mesta Košice, pracovisko Košice - Staré mesto č. A/2013/06855-34/I/SEL zo dňa 09.12.2013. Uvedeným rozhodnutím Mesto Košice, pracovisko Košice - Staré mesto podľa § 14 ods. 1 správneho poriadku žalobcovi nepriznal postavenie účastníka stavebného konania vo veci povolenia stavby - Výstavba ubytovania pre športovcov apartmánového typu, Košice - na pozemkoch

parc.č. 5598/33 až 5598/45 a 5598/1 v k.ú. M. (evidovaných v registri „C“) pre stavebníka Lokomotíva, a.s., Čermel'ská cesta 1, Košice s odôvodnením, že predmetná stavba nepodlieha povinnému posudzovaniu vplyvov na životné prostredie podľa zákona EIA, s tým, že pri stavbách, ktoré nepodliehajú povinnému posudzovaniu vplyvov na životné prostredie, posúdenie ochrany zložiek životného prostredia patrí do kompetencie dotknutých orgánov štátnej správy, ktoré konajú vo veci podľa § 126 stavebného zákona v spojení s § 140a a § 140b stavebného zákona.

15. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd konštatoval nezákonnosť napadnutého rozhodnutia z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. V súvislosti s otázkou účastníctva žalobcu v stavebnom konaní vychádzal krajský súd z definície účastníka stavebného konania podľa § 59 ods. 1 písm. c) stavebného zákona. Vzhľadom na to, že predmetné ustanovenie odkazuje na zákon EIA, ktorým boli do právneho poriadku Slovenskej republiky transponované na účely vykonávania Aarhuského dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia zo dňa 25.06.1998 predovšetkým smernica 2003/35/ES Európskeho parlamentu a Rady zo dňa 26.05.2003, ktorou sa zabezpečuje účasť verejnosti pri navrhovaní určitých plánov a programov týkajúcich sa životného prostredia, krajský súd dospel k záveru, že žalobca ako občianske združenie založené okrem iného aj za účelom kontroly a analýzy stavebných činností z hľadiska dodržiavania predpisov so zameraním na ochranu životného prostredia a rešpektovania územného plánu Mesta Košice - Sever spĺňa postavenie zainteresovanej verejnosti, na základe čoho konštatoval: „Pretože Slovenská republika je viazaná spomínanou medzinárodnou zmluvou, je nepochybné, že žalobcovi patrí v predmetnom stavebnom konaní postavenie účastníka konania. Súd je toho názoru, že v záujme korektného prístupu orgánu verejnej správy riadnemu vybaveniu žiadosti verejnosti na rozhodovacom procese v záležitostiach životného prostredia bolo potrebné a nevyhnutné, aby tento orgán v rámci svojej organizačnej štruktúry venoval vybaveniu žiadosti občianskeho združenia potrebnú pozornosť.“ V nadväznosti na to vyvodil záver o potrebe priznať žalobcovi postavenie účastníka stavebného konania v zmysle čl. 9 ods. 3 a čl. 6 ods. 4 Aarhuského dohovoru, pričom poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-240/09 zo dňa 08.03.2011. Na základe takejto argumentácie sa krajský súd nestotožnil s tvrdením žalovaného, že predmetná výstavba nepodlieha povinnému posudzovaniu podľa zákona EIA.

16. Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

17. Procesným právom účastníka je právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia a znamená právo účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, a jeho porušením sa účastníkovi odníma možnosť náležite skutkovo a aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu, voči ktorému chce využiť možnosť opravného prostriedku. V rozsudku totiž nebolo zrozumiteľným spôsobom uvedené, akými úvahami bol krajský súd pri rozhodovaní v danej veci vedený. Nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia je v rozpore s princípom zákazu svojvôle vyplývajúceho z princípu právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR a princípom objektivity, ktorý je imanentnou súčasťou každého základného práva alebo slobody, o ktorých sa koná. Bez náležitého odôvodnenia nie je možné preskúmať správnosť právneho posúdenia veci.

18. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Kurti v. Turecko - rozsudok z 29. septembra 2005 č. 2507/02, Múčková v. Slovensko - rozsudok z 13. júna 2006 č. 21302/02), je jedným z princípov predstavujúcich neopomenuteľnú súčasť práva na spravodlivý proces aj povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, pričom sa musí vypoariadať s námietkami uplatnenými účastníkmi konania, a to spôsobom zodpovedajúcim ich závažnosti. Pokiaľ súd v tejto zákonnej povinnosti neobstojí, a to jednak tým, že sa zistenými skutočnosťami alebo tvrdenými námietkami nezaobrá vôbec, alebo sa s nimi vypoariada nedostatočným spôsobom, založí tým nepreskúmateľnosť svojho rozhodnutia. Takýto postup nemožno akceptovať, nakoľko by znamenal otvorenie cesty k ľubovôli v súdnom

rozhodovaní a znamenal by porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Procesným právom účastníka konania odzrkadľujúcim aj jeho právo na spravodlivý súdny proces je právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, čo je priamo vyjadrené v povinnosti súdu odôvodniť rozsudok spôsobom upraveným v ustanovení § 157 ods. 2 O.s.p. (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

19. Porovnaním odôvodnenia napadnutého rozsudku s vyššie uvedenými kritériami na jeho zrozumiteľnosť a presvedčivosť dospel odvolací súd k záveru, že krajský súd sa týmito požiadavkami dôsledne neriadil. Z vyššie uvedeného vyplýva, že krajský súd svoju argumentáciu o nevyhnutnosti priznať žalobcovi postavenie účastníka v stavebnom konaní vyvodil z postavenia žalobcu ako zainteresovanej verejnosti, poukazom na viazanosť medzinárodnými zmluvami a požiadavkou "korektnosti" pri posudzovaní žiadosti o priznanie postavenia účastníka. Odvolací súd považoval za potrebné predovšetkým uviesť, že v predmetnej veci nebolo sporné, či žalobca ako občianske združenie založené okrem iného aj za účelom kontroly a analýzy stavebných činností z hľadiska dodržiavania predpisov so zameraním na ochranu životného prostredia a rešpektovania územného plánu Mesta Košice - Sever má postavenie zainteresovanej verejnosti v zmysle § 24 písm. d) zákona EIA resp. čl. 2 bodu IV. Aarhuského dohovoru. Pokiaľ krajský súd poukazyval na postavenie žalobcu v zmysle § 24 písm. d/ zákona EIA, bolo potrebné vyhodnotiť účastníctvo žalobcu v stavebnom konaní aj v nadväznosti na ustanovenie zákona § 26 tohto zákona, upravujúceho zákonný postup a podmienky, za ktorých môže mať žalobca ako zainteresovaná verejnosť, ktorá má záujem, alebo môže mať záujem na postupoch environmentálneho rozhodovania, postavenie účastníka stavebného konania. Z ustanovení tohto zákona vyplýva, že žalobca by bol účastníkom stavebného konania, ak by prebehlo konanie o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a ako zainteresovaná verejnosť by prejavil záujem na navrhovanej činnosti podaním stanoviska, v ktorom by vyjadril svoj záujem o navrhovanú činnosť, čím by sa zapojil do procesu posudzovania vplyvov na životné prostredie. Krajský súd v tejto súvislosti síce poukázal na § 26 zákona EIA, avšak nezaoberal sa podstatnou skutočnosťou, t.j. že v predmetnej veci proces posudzovania vplyvov v zmysle zákona EIA neprebehol, keďže stavba - Výstavba ubytovania pre športovcov apartmánového typu, Košice, ktorá je predmetom povoľovacieho konania bola správnymi orgánmi vyhodnotená tak, že nemá charakter stavby uvedenej v čl. 6 ods. 1 písm. a/ resp. prílohy I dohovoru. Odvolací súd v tejto súvislosti pripomína aj to, že predmetom stavebného konania bolo ubytovacie zariadenie pre športovcov umiestnené v zastavanom území a na pozemkoch vo výlučnom vlastníctve stavebníka. Krajský súd tak pri posudzovaní účastníctva žalobcu v stavebnom konaní nevenoval pozornosť ani samotnej povahe stavby a jej možným dopadom na životné prostredie, pričom neprihliadol na skutočnosť, že predmetná stavba nepodliehala povoľovaciemu konaniu špeciálnym stavebným úradom v rámci integrovaného povoľovania ani povoľovaniu príslušným orgánom ochrany prírody. Pokiaľ krajský súd dospel k záveru, že žalobcovi možno priznať postavenie účastníka aj napriek absencii posudzovania podľa zákona EIA, bolo jeho úlohou náležite zdôvodniť, na základe čoho dospel k tomuto záveru. Krajský súd sa v tejto súvislosti obmedzil iba na citáciu čl. 9 ods. 3 a čl. 6 ods. 4 Aarhuského dohovoru bez toho, aby uviedol akékoľvek relevantné úvahy, z ktorých by bolo možné vyvodiť účastníctvo žalobcu v stavebnom konaní. Odôvodnenie napadnutého rozsudku tak evokuje možnosť domáhať sa účastníctva v akomkoľvek stavebnom konaní len z titulu postavenia zainteresovanej verejnosti a poukazom na čl. 9 ods. 3 a čl. 6 ods. 4 Aarhuského dohovoru, čo nemožno považovať za súladné s vnútroštátnou právnou úpravou, ale ani cieľmi Aarhuského dohovoru.

20. Odvolací súd preto musel konštatovať, že krajský súd sa v odôvodnení rozsudku dostatočným a presvedčivým spôsobom nevysporiadal s otázkou účastníctva žalobcu v stavebnom konaní, keď dospel k záveru o potrebe priznať žalobcovi postavenie účastníka konania s poukazom na čl. 9 ods. 3 a čl. 6 ods. 4 Aarhuského dohovoru, bez toho, aby tento záver náležitým spôsobom zdôvodnil a vyhodnotil vo vzťahu k úprave účastníctva v stavebnom konaní v zmysle zákona EIA, pričom neprihliadol ani na námietky žalovaného týkajúce sa povahy stavby, ktorá je predmetom stavebného konania a nezaoberal sa ani otázkou závažnosti jej možných vplyvov na životné prostredie.

21. Vzhľadom k tomu, že odôvodnenie napadnutého rozsudku vyššie uvedené kritéria zrozumiteľnosti a presvedčivosti v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. nespĺňa, odvolací súd napadnutý rozsudok postupom podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

22. V ďalšom konaní krajský súd vec znova prejedná a o nej rozhodne, pričom sa bude musieť podrobne vyporiadať so žalobnými dôvodmi aj námietkami žalovaného vznesenými v odvolaní a jeho nové rozhodnutie musí zodpovedať zákonu vrátane riadneho odôvodnenia rozhodnutia.

23. V novom rozhodnutí krajský súd rozhodne o náhrade trov konania, vrátane trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvej O.s.p.).

24. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.